

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dany Slavíkové a soudců JUDr. Tomáše Vejnara a JUDr. Hany Douskové v právní věci

žalobce: **J. D.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za niž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o nároku na náhradu škody, o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. května 2019 č. j. 18 C 206/2018-73

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé ad I. **mění** jen tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 1 875 Kč, a že pariční lhůta k plnění činí 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. V zamítavém výroku o věci samé ad II. **se** rozsudek soudu I. stupně v části týkající se příslušenství **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 113 982 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení do 15 dnů od právní moci

tohoto rozsudku, jinak **se** v této části **potvrzuje**. Ohledně zamítnutí částky 7 200 Kč zůstal výrok nedotčen.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 53 869,20 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mr. Ing. Jana Boučka, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 115 857 Kč (výrok I.), žalobu co do částky ve výši 7 200 Kč, jakož i co do příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení z částky 123 057 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení zamítl (výrok II.) a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce částku ve výši 35 742 Kč (výrok III.); pariční lhůtu k plnění žalovaného stanovil v délce 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Napadeným rozsudkem bylo rozhodováno o žalobním návrhu, jímž se žalobce podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“) domáhal náhrady škody, jež mu vznikla v důsledku trestního stíhání pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 a odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, které neskončilo pravomocným odsouzením s tím, že při dané kvalifikaci nastaly podmínky pro nutnou obhajobu. Škoda je představována odměnou za obhajobu obhájce, kterého si žalobce zvolil, a který za dobu trvání předmětného řízení vykonal právní pomoc v rozsahu celkem 40 úkonů právní služby; zvolený právní zástupce Mgr. Bouček byl v rozhodné době plátcem DPH.
3. Tvrzený nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím byl podle ustanovení § 14 zákona č. 82/1998 Sb. žalobcem uplatněn dne 8. 1. 2018 v částce 250 000 Kč u Ministerstva spravedlnosti, které žalobci nevyhovělo s odůvodněním, že nedoložil obhájcem provedené úkony a též ani vznik škody, přestože k tomu byl vyzván.
4. Soud I. stupně vyšel z následujících zjištění: žalobce byl po vydání usnesení policejního orgánu ze dne 5. 5. 2015 č. j. KRPA-431077-56/TČ-2014-001472 obviněným a následně po podání obžaloby obžalovaným v trestním řízení vedeném pro zločin dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákona, a to v přípravné fázi Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 a v řízení po podání obžaloby Obvodním soudem pro Prahu 4. V trestním řízení byl žalobce zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem, který za žalobce činil v rámci obhajoby v období od 18. 5. 2015 do 5. 12. 2017 úkony právní pomoci. Dle shodných tvrzení obou účastníků se jedná o následující úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení (1 odměna + 1 paušál), 2. účast při výslechu obviněného 10. 6. 2015 (1+1), 3. účast při výslechu svědka přesahujícím čtyři hodiny 25. 6. 2015 (3+3), 4. účast při výslechu svědka přesahujícím dvě hodiny 29. 6. 2015 (2+2), 5. účast při výslechu svědka 30. 6. 2015 (1+1), 6. účast při výslechu svědka 1. 7. 2015 (1+1), 7. schůzka s klientem 31. 8. 2015 (1+1), 8. účast při výslechu svědka 2. 9. 2015 (1+1), 9. účast při výslechu svědka 16. 9. 2015 (1+1), 10. účast při výslechu svědka 5. 10. 2015 (1+1), 11. schůzka s klientem 19. 10. 2015 (1+1), 12. prostudování spisu při skončení vyšetřování 12. 11. 2015 (1+1), 13. schůzka s klientem 18. 11. 2015 (1+1), 14. návrh na předběžné projednání obžaloby z 6. 1. 2016 (1+1), 15. účast na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny 10. 3. 2016 (2+2), 16. účast na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny 14. 3. 2016 (2+2), 17. schůzka s klientem 14. 4. 2016 (1+1), 18. účast na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny 20. 4. 2016 (2+2), 19. schůzka s klientem 16. 5. 2016 (1+1), 20. účast na jednání soudu 18. 5. 2016 (1+1), 21. schůzka s klientem 6. 6. 2016 (1+1), 22. účast na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny 9. 6. 2016 (2+2), 23. schůzka s klientem 7. 2. 2017 (1+1), 24.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

schůzka s klientem 14. 11. 2017 (1+1), 25. účast na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny 21. 11. 2017 (2+2), 26. účast na jednání soudu, při němž došlo toliko k vyhlášení rozsudku 5. 12. 2017 (0,5+1).

5. Zjištěné skutečnosti soud I. stupně posuzoval podle ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 zákona ve spojení s § 2952 zák. č. 89/2012 Sb. Uzavřel, že vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání a sdělením obvinění žalobci, který následně nebyl pravomocně uznán vinným, se žalovaný, za něhož v daném řízení jedná v souladu s § 6 zákona Ministerstvo spravedlnosti, dopustil vydání nezákonného rozhodnutí. Pokud žalobci v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí vznikla škoda, má nárok na její náhradu. Náhradu škody představují ve smyslu § 31 zákona účelně vynaložené náklady, za které lze považovat náklady za účelné úkony právní služby, jež učinil advokát osoby, pro niž se trestní řízení vede, a to v rámci nutné obhajoby. Žalobce byl stíhán pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, 2, písm. d) trestního zákoníku, za nějž lze uložit trest odnětí svobody až 8 let a podle § 36 odst. 3 tak musel mít obhájece již v přípravném řízení.
6. Pokud se jedná o jednotlivé úkony právní pomoci, soud I. stupně uzavřel (ke shora uvedeným zjištěným a nespоровaným úkonům), že stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, podnět k dohledu a návrh na postoupení věci k přestupkovému projednání nejsou plnohodnotnými úkony právní služby ve smyslu § 11, odst. 1, vyhl. č. 177/1996 Sb., jsou jednoduchými podáními ve věci samé, jež se svou povahou nejvíce blíží návrhům a stížnostem ve věcech, ve kterých se rozhoduje ve veřejném zasedání ve smyslu § 11, odst. 2, písm. e) a. t., a náleží za ně proto, analogicky dle § 11, odst. 3, vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna v poloviční výši. Za každý z těchto tří úkonů tedy žalobci náleží odměna v částce 1 150 Kč, náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty.
7. Pokud se jedná o úkon první porady s klientem, je z povahy věci součástí úkonu převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11, odst. 1, písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. Za další poradu s klientem náleží advokátovi mimosmluvní odměna dle § 11, odst. 3, vyhl. č. 177/1996 Sb. jen tehdy, přesahovala-li porada délku jedné hodiny. Z textu ustanovení vyplývá, že není podstatná skutečná délka porady přesahující jednu hodinu. Pokud by ustanovení mělo směřovat k tomu, že odměna náleží za každou započatou jednu hodinu, příp. za každé započaté dvě hodiny, jistě by to, podobně jako v ustanovení § 11, odst. 1, písm. e), f), g) nebo i), ve vyhláše bylo výslovně uvedeno. Za schůzku s klientem dne 7. 3. 2016 tedy žalobci náleží pouze jedna odměna v částce 2 300 Kč, jedna náhrada hotových výdajů v paušální výši v částce 300 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty.
8. Po přepočítání výše způsobené škody posouzením jednotlivých úkonů právní pomoci poskytnuté právním zástupcem žalobce z pohledu účelnosti vynaložených nákladů právního zastoupení soud I. stupně žalobě vyhověl v rozsahu částky 115 857 Kč, ve zbytku ohledně částky 7 200 Kč žalobu zamítl. Současně nevyhověl žalobě ani co do zákonného úroku z prodlení s odůvodněním, že žalobce uplatnil svůj nárok v neodůvodněně vysoké výši, s žalovaným nespolečně pracoval a pokud byl žalovaný v prodlení s úhradou, bylo to způsobenou pouze pasivitou žalobce při uplatňování jeho nároku.
9. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř.
10. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání žalobce i žalovaný.
11. Odvolání žalobce směřovalo proti výroku II, a to v rozsahu zamítnutí žaloby ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 115.857 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení. Žalobce namítal, s poukazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí pod body 19 a 20, že soud nesprávně právně posoudil otázku

úroku z prodlení, kdy rozhodnutí soudu je zjevně nelogické a porušuje princip proporcionality. Odkázal na ustálenou judikaturu soudů, podle které za doručení výzvy k plnění peněžitého závazku žalovaného je třeba považovat doručení žaloby žalovanému. Žalovaný nejpozději dne 12. 9. 2018 předběžně projednal nárok na náhradu škody uplatněný žalobcem, tento odmítl a dal jednoznačně najevo svou vůli neplnit. Na uplatněný nárok neuhradil ničeho ani do současné doby, ačkoliv měl k dispozici veškeré nezbytné podklady. Je tak nesprávný závěr soudu I. stupně o nedůvodnosti nároku na zaplacení úroku z prodlení žalovaným. Odvolatel navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl v jím napadeném rozsahu změněn tak, že mu bude přiznán zákonný úrok z prodlení z přisouzené částky tak, jak bylo uplatněno v žalobě, nejpozději od 12. 9. 2018.

12. Odvolání žalovaného směřovalo (podle jeho odůvodnění) proti vyhovujícímu výroku o věci samé. Žalovaný namítal, že žalobce neprokázal vznik škody v podobě nákladů řízení účelně vynaložených na zrušení nezákonného rozhodnutí, když nedoložil žádným dokladem zaplacení poskytnutých právních služeb právnímu zástupci v trestním řízení. Takovým dokladem nemůže být faktura ze dne 8. 1. 2018 bez dalšího či prohlášení žalobce o tom, že téhož dne byl advokátem k úhradě faktury vyzván. Dále namítal, že odkaz soudu I. stupně na ustanovení § 2952 zákona č. 89/2012 Sb. s přihlédnutím k ustanovení § 26 zákona č. 82/1998 Sb. je nepřipadný. Protože žalobce v řízení neprokázal, že by vyfakturované částky za právní služby skutečně uhradil – vynaložil - měla být dle názoru žalovaného žaloba zamítnuta. V dalším odvolatel poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož byla žalobci přiznána náhrada nákladů dle advokátního tarifu za celkem 34 plných úkonů právní služby á 2 300 Kč, 4 půl úkony, 38 režijních paušálů á 300 Kč a DPH. Prostým součtem uvedených položek soud žalobci přiznal částku 113 982 Kč a není tak patrné, z jakého důvodu byla žalobci přiznána celkem částka 115 857 Kč včetně zamítnutí žaloby ohledně částky 7 200 Kč. V uvedeném směru je rozhodnutí soudu I. stupně nepřezkoumatelné. Odvolání žalovaného směřovalo i proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Zdůraznil, že žalobce doklady o existenci a výši uplatněného nároku nepředložil ani na výzvu žalovaného ze dne 20. června 2018 a s žalovaným nijak nespolečně pracoval. Uvedené jednání je třeba hodnotit jako důvod zvláštního zřetele hodný podle ustanovení § 150 o. s. ř., neboť žalobce objektivně znemožnil žalovanému bez bližšího odůvodnění a doložení své žádosti, aby žalovaný žalobce odškodnil mimosoudně. Na základě uvedeného navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně v napadené části změnil tak, že se žaloba zamítá a žalovanému, aby byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
13. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu napadeném odvoláním obou účastníků řízení, jakož i řízení předcházející jeho vydání, poté dospěl k závěru, že odvolání jsou opodstatněné v rozsahu a z důvodů níže uvedených.
14. Skutkový stav, jak byl soudem I. stupně zjištěn, odpovídá výsledkům provedeního dokazování a představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. S právním posouzením skutkových zjištění, jež učinil soud I. stupně (o důvodnosti nároku co do jeho základu), které je v souladu s judikatorními závěry Nejvyššího soudu ČR, odvolací soud zcela souhlasí. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, je specifickým případem odpovědnosti státu podle zákona č. 82/1998 Sb. Výkladem zákona soudní judikatura dovodila, že smyslu právní úpravy odpovědnosti státu za škodu odpovídá, aby každá majetková újma, způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi (fyzické osobě), byla odčiněna, a systematickým a logickým extenzivním výkladem proto dospěla k závěru, že nedošlo-li k pravomocnému odsouzení, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a že tedy nemělo být proti němu trestní stíhání zahájeno. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání (např. sdělením obvinění jako v daném případě) se posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona, tedy jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.2.1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, a rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 31.3.2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí NS ČR, sv. 24, pod C 1813, či rozsudek téhož soudu ze dne 24.4.2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, publikovaný tamtéž, sv. 25, pod C 1867) s tím, že rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonnosti) zahájení (vedení) trestního stíhání je pozdější výsledek trestního řízení.

15. Pokud žalovaný namítal nedůvodnost celého uplatněného nároku s poukazem na to, že žalobce neprokázal vznik škody v podobě nákladů řízení účelně vynaložených na zrušení nezákonného rozhodnutí, když nedoložil žádným dokladem zaplacení poskytnutých právních služeb právnímu zástupci v trestním řízení, odvolací soud tuto námitku důvodnou neshledal.
16. Podle § 26 zákona pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, byl s účinností od 1. 1. 2014 nahrazen zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále také "o. z."). Je třeba si proto při aplikaci § 26 vyjasnit, na který z těchto občanských zákoníků je odkazováno. Zákon č. 89/2012 Sb. obsahuje tři přechodná ustanovení ve vztahu k povinnosti nahradit škodu, v dané věci je třeba vycházet z § 3079 odst. 1 o. z., podle kterého právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Dané ustanovení se použije i v případě odpovědnosti státu za újmu, neboť ta je vždy založena na porušení zákonné povinnosti, ať už jí je porušení zákona spočívající ve vydání nezákonného rozhodnutí, nebo porušení předpisů vztahujících se k úřednímu postupu orgánu veřejné moci. Při hledání odpovědi na otázku, podle kterého právního předpisu povinnost k náhradě škody způsobené porušením zákonné povinnosti posoudit, je rozhodným okamžikem doba, kdy došlo k porušení zákonné povinnosti. Pokud bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jež splňuje podmínky § 8, popřípadě došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 v době do 31. 12. 2013, je třeba vnímat odkaz v § 26 jako odkaz na zákon č. 40/1964 Sb. Došlo-li však k daným skutečnostem počínaje 1. 1. 2014, bude odkazem na zákon č. 89/2012 Sb. Okamžik vzniku škody zde nehraje roli.
17. Soud I. stupně proto správně aplikoval ust. § 2952 o. z. a nevyžadoval prokázání uhrazení tvrzené škody - podle kterého se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu. Škoda je v § 2894 o. z. definována jako újma na jmění, tj. na souhrnu majetku a dluhů osoby ve smyslu § 495. Skutečnou škodou se rozumí zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí, které vyžaduje vynaložení majetkových hodnot k uvedení věci do předešlého stavu. Škodou je i vznik dluhu, aniž by jej poškozený svému věřiteli splnil. Ušlý zisk je újmou spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodné události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se tak dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věci.
18. Odvolací soud se rovněž ztotožňuje se soudem I. stupně učiněným posouzením charakteru a účelností jednotlivých úkonů právní pomoci, Důvodnou je však námitka žalovaného týkající se součtu náhrad přiznaných za jednotlivé úkony právní pomoci. Součet žalobci přiznané náhrady je tvořen odměnami za 34 úkonů právní pomoci a 2 300 Kč, odměnami za 4 úkony právní pomoci a 1 150 Kč a 38 paušálními náhradami hotových výdajů a 300 Kč, celkem ve výši 94 200 Kč a dále 21% DPH ze souhrnu odměny a náhrad advokáta ve výši 19 782 Kč. Výše nároku náležejícího žalobci celkem představuje 113 982 Kč.
19. Z uvedeného důvodu odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé jen tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 1 875 Kč, a tak (s ohledem na organizační náročnost zajištění výplaty rozsudkem přiznaných částek ze státního rozpočtu), že pariční lhůta k plnění činí 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se jej v tomto výroku potvrdil.

20. Výrok o úrocích z prodlení pod bodem II.) rozsudku odvolací soud správným neshledal. Žalobci přísluší v souladu s ust. § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. úrok z prodlení z přiznaných částek (tj. i z částky přiznané soudem I. stupně) až od prvního dne následujícího po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti, tj. ode dne 9. 7. 2018 do zaplacení. Povinnost žalovaného zaplatit úrok z prodlení přitom vychází z ust. § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Výše zákonného úroku z prodlení je upravena v ust. § 2 nař. vlády č. 351/2013 Sb. a činí 8,05 % p.a. Odvolací soud proto zamítavý výrok ve věci samé II. ohledně přiznaného úroku z prodlení dle ust. § 220 odst. 1, písm. a) o.s.ř. změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 113 982 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak jej v této části potvrdil (ve zbylé části zůstal výrok II. soudu I. stupně odvoláním nenapaden).
21. Vzhledem k tomu, že odvolací soud svým rozhodnutím zčásti změnil výrok o věci samé, rozhodoval nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem I. stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). V obou případech odvolací soud vyšel z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. (ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř.) a přiznal žalobci, který byl neúspěšný v poměrně nepatrné části právo na plnou náhradu nákladů řízení. Přiznaná částka 105 000 Kč zahrnuje odměnu za zastoupení advokátem vypočtenou dle vyhl. č. 177/1996 Sb. včetně paušálních náhrad hotových výdajů advokáta, tj. odměnu za 7 úkonů právní služby po 6 060 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, 2x jednání u soudu I. stupně, odvolání, jednání u odvolacího soudu) dle § 7, § 9 odst. 4, písm. a), a 7 x paušální náhradu hotových výdajů advokáta po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Souhrn odměny a náhrad advokáta byl zvýšen o 21% DPH (§ 137 odst. 3 cit. vyhlášky). Celkově náleží žalobci náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 53 869,20 Kč.
22. Lhůta k plnění byla žalovanému v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. prodloužena na 15 dnů od právní moci rozsudku s ohledem na organizační náročnost zajištění výplaty rozsudkem přiznaných částek ze státního rozpočtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. Takové dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Praha 20. února 2020

JUDr. Dana Slavíková
předsedkyně senátu
v z. **JUDr. Tomáš Vejnar v. r.**